

Dấu Vết Đường Sương

Tôi nhìn thật kỹ trước khi đi: cái chỗ từ nay, chỗ biệt ly! Tôi đứng thật lâu nhìn Ngoạn Mục, ngọn đèo cao vút lẩn trong mây...

Tôi nhìn thật kỹ K'Rong Pha. Tôi nhớ từ nay chén nước trà bà cụ già nua mùi: cháu uống, mai sau ngon ngọt sốt cho Bà!

Tôi nhìn thật kỹ khu đèo Cậ, thấy có gì đâu mà quá linh! Tài xế đi ngang đều ngả mũ. Hình như đây đó chứa chan tình?

Tôi nhìn thật kỹ ga Tháp Chàm, chỗ dừng xe lửa Bắc vào Nam và Nam ra Bắc dừng đây hết...để ngắm tàu đi lên Dran!

Tôi nhắc Dran, đau đớn lắm! Cái duyên kỳ ngộ nhớ-không-quên! Mỗi tình Thế Kỷ khi cầm bút tôi muốn tả hoài nhan sắc em!

Tôi nhìn thật kỹ đóa hoa quỳ...tôi đặt tên là Hoa Quý Phi! Tôi nói với em, tôi nói vậy...Trời ơi ai khiến mình chia tay?

Mỗi buổi mai tôi ở xứ người đi nhìn cỏ lợt phiến sương rơi...tìm xem có thấy tim mình vỡ in dấu quê nhà mỗi bước tôi...

*

Tôi nhìn thật kỹ, nhìn đâu nữa? Nhìn cuối chân trời, mây trắng mây...Nhìn những cù lao mây thấp thoáng...Nhìn em áo lụa gió còn bay?

Em ơi nước mắt anh đầy biển. Em thấy chưa đây, em rót thêm! Anh sẽ trở về khi biển cạn...khi nào sông núi nát trong tim...

Trần Văn Lệ